

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apotheca Spiritualem Pharmacorum Contra Litem Contagiosam Aliosque Morbos

Wichmans, Augustin

Antverpiae, 1626

Duodecimo Kalend. Octob.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9653

Duodecimo Kalend. Octob.

20
Septemb
Vide cap.
62 Apot
Spir. fol.
220.

Romæ passio sanctorum Martyrum Eustachij, & Theopistis vxoris eius, cum duobus filijs Agapio & Theopisto, qui sub Hadriano Imp. damnati ad bestias, sed Dei ope nil læsi ab eis, in bouem æneum candentem inclusi, martyrium consummarunt.

Milles hic fuit & Præfectus militum, qui tam Christianus quem gentilis, egregiam Romano imperio nauauit in bello operam. Neque enim vniuersaliter de omnibus militibus verum est quod quidam dicere solebat: *Rustici passua sunt militum; sed milites passua sunt demoniorum.* & illud:

Nulla fides, pietasque viris qui castra sequuntur.

Quin immò è contrario, si Tabulas Ecclesiasticas vel obiter euolueris, inuenies magnam sanè cælestis Ierusalem partem, à militibus ædificatâ; qui potius exquisitissima tormenta pati, immò & sanguinem ac vitam profundere elegerunt, quàm semel susceptam Christi fidem, vel verbo abnegare: quod tam multæ Legiones, tam multa millia militum ipso facto satis ostenderunt. atque inter primos Ecclesiæ Episcopos, quos eius sacrum visibile Caput S. Petrus ordinauit, Centurio militum Cornelius fuit, per quem primum, Deo monente, apertum est ostium fidei gentibus. ideoque eius sedes Cæsariensis, singulari prærogatiua meruit exaltari, vt non solum Ierosolymitana, sed ipsa fieret metropolis Palæstinæ. Centuriones in Euangelio memorati, & à Christo Domino laudati, omnibus satis cogniti sunt. Verum illud Ignulphi de Saxonibus, & Sarisburienfis de Nortmannis, forsitan non ita. Referunt illi, vt qui militiae legitimæ adscribendus erat, præcedenti vespere ante Episcopum aut alium sacerdotem, contritus de peccatis confessionem faceret, & tota nocte in Ecclesia orans permaneret; postridie sacrum audiret, gladium supra altare offerret: quem post Euangelium, sacerdos iam benedictum, militis collo cum noua benedictione appendebat, itaque

que sacris Christi mysterijs communicatus, miles permanebat. Alium ritum adscribendi quempiam in militem, vide in præfatione Ioannis Molani tractatui de sacra Militia præfixa, vbi ex Petro Capucio Cardinale refert, quod Miles debeat esse,

Magnanimus in aduersitate,

Ingenuus in consanguinitate,

Largifluus in honestate,

Egregius in curialitate, &

Strenuus in virili probitate.

atque insuper cum deuota recordatione officium dominicæ Passionis diurnatim audire, pro fide Catholica audacter corpus exponere, sanctam Ecclesiam, eiusque ministros à quibuscumque grassatoribus liberare, viduas, pupillos, & orphanos in eorum necessitate protegere, &c.

Theodorus Balsamon scribit Phocã Imperatorem magnis studijs contendisse, vt milites quos in bello aduersus Christianæ fidei hostes occidi contigisset, inter martyres censerentur, sed ab instituto penitus cessasse, cum ei restitissent Constantinopolitanus & alij Antistites, vtentes potissimum authoritate S. Basilij, cuius esset canon pœnitentialis, de ijs qui in bello fecissent homicidium, vt non impartiretur eis sacra communio absque præua pœnitentia. Volebat autem Phocas Imp. hac via eneruatum militum robur erigere, quos videret annis singulis à rege Persarum sterni atque fugari: probè sciens non viros tantum, sed & feminas ætate tenellas, eiusmodi spe martyrij omnia fortiter tormenta superasse. Idem postea denuò proposuit Nicephorus Imp. verum Episcopi eum ab incœpto coercuerunt. Et meritò; licet enim tales, si pura intentione pro fide pugnent, plurimum mereantur, non tamen sunt martyres, si in bello occumbant, quia martyr debet in patiendo imitari Christum, cuius passio est exemplar martyrij. Vnde sicut ille dedit testimonium veritati patiendo, non repugnando: ita omnes qui volunt esse martyres Christi, non debent persecutori armis repugnare, sed sinere se tranquillè occidi: quia qui pugnans moritur, non eligit pro fide mortem perpeti, sed inferre. vnde re vera non acceptat mortem, nisi indirectè, quatenus se periculo exponit. neque moriendo dat testimonium veritatis fidei, quia non videtur mori vt Christianus, sed vt miles victus ab hoste: nec mortem eligit voluntariè, sed patitur necessitate, eò quòd non potuit eam hosti inferre. Erit tamen mar-

in c. 13.
Basil. ep.
ad Amphil.

Vide Lef.
l. 3. de
Iust &
iure c. r
dub. 3.

tyr, si iam victus, odio religionis occidatur, & ille ob eam causam, mortem acceptet.

OCTOBER.

Kalendis Octob.

Octob.

Vide cap.
21. Apoc.
Spir. 101.
124.

Rhemis in Gallia S. Remigij Episcopi & Confessoris, qui gentem Francorum conuertit ad Christum, Clodouæo ipsorum rege sacro fonte baptismatis, & fidei sacramentis initiato; & cum annos septuaginta in Episcopatu expleisset, sanctitate & miraculorum virtute conspicuus decessit è vita Idibus Ianuarij: cuius tamen festiuitas hac die recolitur, qua sacrum ipsius corpus postea fuit translatum.

Dvplici titulo hic sanctus ad Belgium pertinet: vno, quod Clodouæum Geldrum adeoque Belgam baptizauerit: altero, quod rem Christianam apud Belgas ac Germanos inferiores restituerit, ac mirificè propagauerit. Dedit Atrebatibus & Cameracensibus *Vedastum*, Tungrensibus *Agricolaum*, Tornacensibus *Theodorum*, Morinensibus *Antimundum* & Colonienensibus *Aquilinū*. Fuit enim Atrebatensis Ecclesia vnà cū Cameracensi, Tornacensi & Morinensi, multis tēporibus Rhemensiu Archipræsuli ceu Metropolitano subiecta: quæ subiectio adhuc anno 1095. durabat, quādo opera Raynoldi Rhemensiu Archiepiscopi, Atrebatensis Ecclesia à Cameracensi separata, proprium accepit Episcopū *Lambertū*, Cantorē Insulanum & Teruanensem Archidiaconum. Rhemensem porro ciuitatem, vt antiquissimam Richardus Vitus libro primo hist. Britan. scribit à Rhemo, Nannetis Celtarum & Britannia regis filio, anno ab orbe condito 2754. tempore Ragau, Phalegis filij ædificatam, & nomen sortitam fuisse: cuius primus Episcopus fuit *S. Sixtus*

Locrius
in Chron
Belg.
1095. &
364.